

REDAKTÖR

KERSTIN ANTTILA
Kerstin.anttila.nsd.se
0920-263025

BILISTER. Syster Amada, i baksätet, och syster Karla, vid ratten, har fått låna en stor bil från Katolska församlingen i Luleå. Den är outhärlig för dem. I den fraktar de de tar den till söndagsmässorna i Luleå. "Till sommaren får vi låna en mindre bil", säger syster Amada.

Nunnorna har hittat

Vårvinterdagen är härlig. Solen strålar. Fåglarna kvitter. Vyn över Lannavaara är betagande. Så fort syster Amada i nunneorden Marias lamm kom hit insåg hon att det här var platsen som hon hade sökt efter. Snart påbörjas klosterbygget.

De två nunnorna syster Amada och syster Karla kommer oss till mötes när vi har ringlat oss upp till platsen för den gamla skolan och lärarbostaden i Lannavaara by. Hit kom de lagom till midsommar i fjol – från Nattavaara där de först slog sig ner med förhoppningen att kunna starta ett kloster långt uppe i norr. Lärarbostaden som de bor i och som också rymmer rum där gäster kan bo var kallställd och fuktig och de har ägnat nästan all tid fram till nu åt att fixa och fräscha upp allt. De har också lagat och fräschat upp möbler.

–Vi har fått en massa möbler av människor här omkring och fått köpa bil-

ligt från en antikaffär. Vi har så mycket att vi kan möblera också den del i klosterbyggnaden som ska bli bostäder för gäster, säger syster Amada.

Det är skolhuset som ska bli klosterbyggnad med stort kapell och en gästdel. Den nuvarande fasaden ska till stora delar behållas men innandömet ska rivas och göras om. En arkitekt håller på att rita byggnaden.

Syster Amada pekar mot gaveln som vetter mot lärarbostaden och säger:

–Där ska det bli en välvd ingång till klostret. Byggnaden ska också kompletteras med en enkel klockstapel.

Vi går in och sätter oss vid systrarnas köksbord på vilket det står en vas med utslaget björkris.

–Fåglarna på grenarna är lurfåglar från Guatemala som vi fick av en bybo, säger syster Amada och bjuder på kaffe och småkakor som hon har bakat.

Hon berättar glatt om hur människorna i Nattavaara och nu i Lannavaara med omnejd visat stor generositet mot henne och syster Karla.

Syster Amada är den som sköter kontakterna med omvärlden och också svarar på våra frågor medan syster Karla som är skulptör går ner i sitt snickeri i källaren.

Fattigdom är ett av klosterlöftena som de två har avgivit. De äger ingenting för egen del förutom några ombyten kläder och de lever överhuvudtaget på så små medel som möjligt. Klosterbygget kräver sponsorer liksom köpet av husen och fastigheten gjorde.

–Vi är beroende av sponsorer och ska gå ut med nya sponsorbrev nu. Människor som vill göra olika ideella insatser är lika viktiga. Ett exempel är den arkitekt som nu gratis ritat klosterbyggnaden därför att han tycker att ett kloster här är spännande. Försäljning av Karlas skulpturer och de örtvålar som vi tillverkar är våra egna inkomstkällor. Nu har Karla fått en beställning på ett krucifix till kyrkan

”Vi lever för Gud i bön, tystnad och kontemplation

i Svappavaara.

De två tar emot gäster som vill komma och tillbringa några dagar i enskildhet, ett slags personliga retreatar.

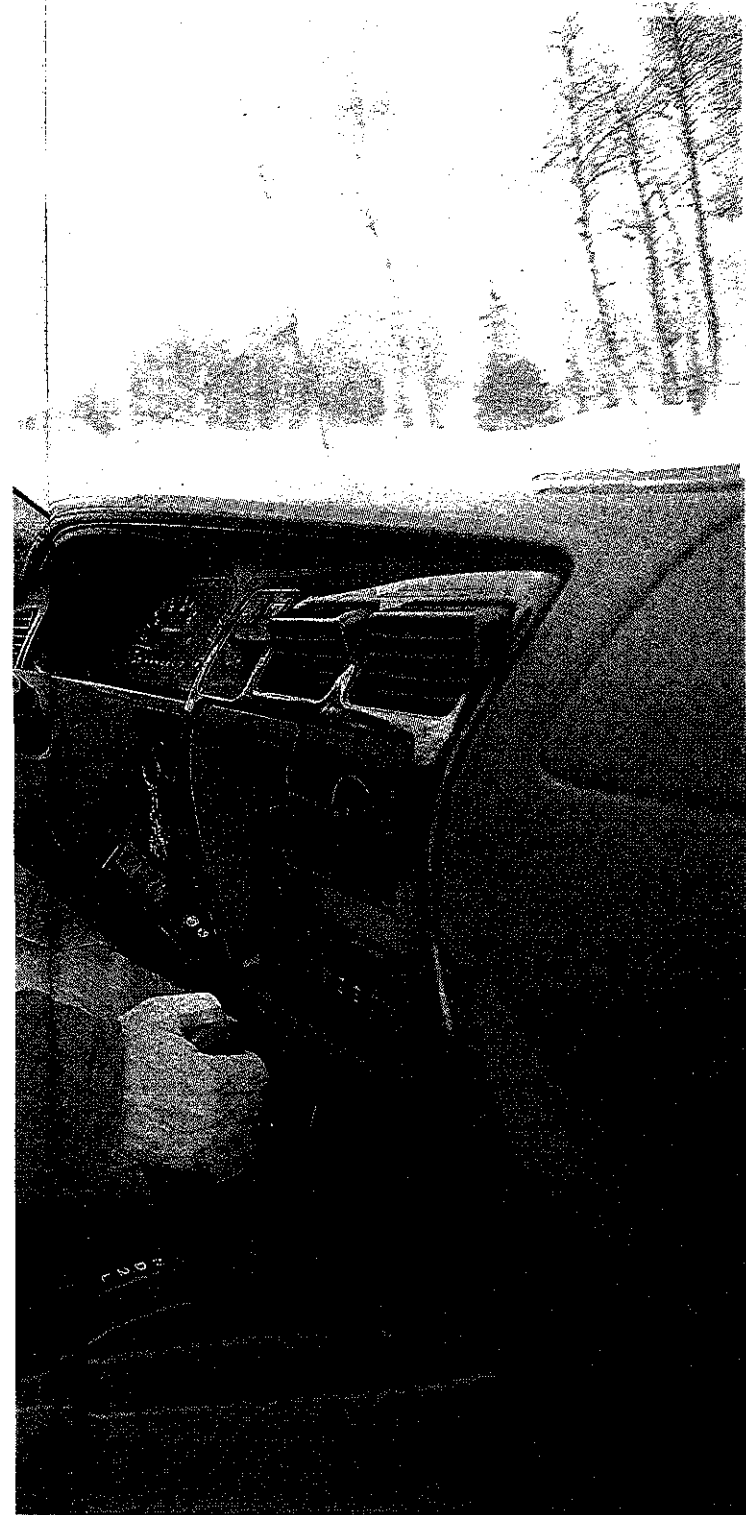
–De ber med oss. Vi kan ha samtal med dem och ge lite andlig vägledning om det skulle finnas behov av det.

Intresset för "systrarna på berget i Lannavaara" är stort överhuvudtaget. Det är många som vill komma för att få veta mer om kloster- och bönelivet.

–Vi har hunnit ta emot gäster från Kiruna med omnejd, Norge, Finland och England. Sedan kommer det förstås Lannavaarabor och andra som bor här i närheten och hälsar på oss, om inte annat så för att dricka en kopp kaffe med oss. De känns väldigt nära. Vi hade ett julspel med invånarna i Lannavaara.

När klosterbyggnaden står klar att tas i bruk kommer systrarna att kunna ta emot mer gäster för längre retre-

MITT I LIVET

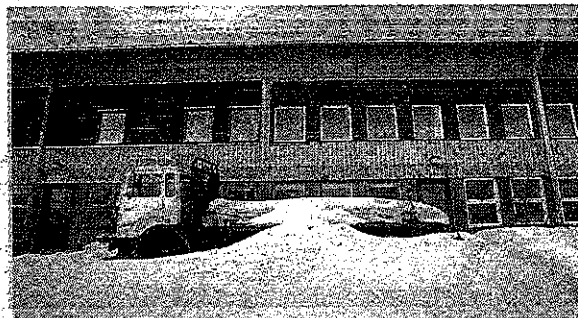

möbler och andra saker som människor skänker till dem och

Foto: Kurt Engström

GÄSTRUM. Pilgrimsrummet väntar på nya gäster.

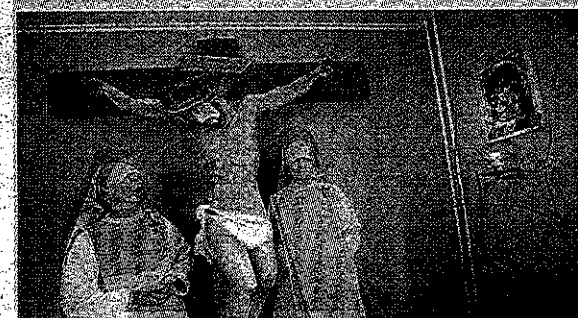
LOKALEN. Den gamla skolan ska förvandlas till kloster.

ODLARE. "Våra grannar har lärt oss hur man odlar potatis" säger syster Amada.

RENOVERARE. Syster Karla beundrar kistan som har kommit in som gåva.

SKULPTÖR. I andakt vid Jesus på korset som är ett resultat av syster Karlas, till vänster, skulpterarhand.

Klockan åtta bränner vi iväg. Vi ska avverka sträckan Luleå – Lannavaara. Nunnorna i denna lappländska by är vårt mål. Vi har bestämt möte vid tvåtiden på eftermiddagen.

Reportageresa med förhinder

Det går bra. Vägen är bar. Det är soligt och fint. Rätt vad det är kommer vi in i ett område av fjäderlätt snöfall. Solen har gått i moln. Men det lättar snabbt och blir fint igen.

E 10-baren i Lansjärv erbjuder delikata nygräddade wienerbröd till kaffet. Nästa stopp blir i Svappavaara, för lunch i restaurang Gruvköket. Fina fisken!

Fjällandskapet blir tydligare och tydligare. Björkarna kortare och knotigare. Snömängden tilltar.

När vi har kommit nästan halvvägs mellan Vittangi och Lannavaara säger fotografen och chauffören Kurt Engström plötsligt: "Vad f-n är det som händer? Den slutar dra."

Motorn har slutat dra. Den har lagt av.

Efter en stund vrider chaffisen om nyckeln igen. Då bolmar tjock vitblå rök från avgasröret. Jag tänker på målet för vår färd och den vita rök som ska bolma upp ur skorstenen i Sixtinska kapellet i Rom när en ny påve har valts i den Katolska kyrkan. Om erforderlig majoritet inte har uppnåtts för valet ska det bolma ut svart rök ur skorstenen. Röken som jag ser skulle indikera att världen fått en ny påve. Nu bolmar den från vår firmabil och indikerar att villkoren för vår reportageresa har blivit mycket problematiska. Vi skjuter in Mazdan på en parkeringsficka. Där står vi – mitt i vildmarken.

Vad göra?

Ett samtal till Laaksonens taxi i Vittangi ger vid handen att alla bilar är upptagna men inom en timme ska det komma förbi en förbeställd taxi som kan plocka upp även oss och ta oss till Lannavaara. Vad gäller hyrbilar så finns närmaste biluthyrare i Karesuando. Ett samtal dit berättar att det skulle stå NSD väldigt dyrt att hyra en bil där och köra den till Luleå. "Då måste vi ju komma dit och hämta hem den", säger mannen. Affären skulle börja med en framkörning av hyrbilen från Karesuando till oss i "Lanna". Samma skulle förstås gälla om vi körde bilen till Kiruna, om än inte slutnotan skulle bli tillnärmelsevis så dyr som till Luleå.

Vi väljer taxispåret. Inom en timme blir vi upplockade av den justaste taxichaffis som jag någonsin stött på som levererar oss ända fram till dörren hos "nunnorna på berget" i Lannavaara. Han erbjuder sig att påföljande morgon plocka upp oss vid Kristallen där vi har bokat rum för natten och skjutsa oss till närmaste busshållplats för vidare färd mot Kiruna. Så får det bli. Vi avbokar reportaget som vi skulle ha gjort i Pajala och påbörjar istället klockan tio över sju resan tillbaka till tidningshuset i Luleå. Vid halv tio är vi framme i Kiruna. Jag undrar om någon har lagt sten i min bag där vi stretar från busstationen och uppför backarna till centrum. Tåget går 13.58 från den provisoriska järnvägsstationen. För att komma dit ska vi knalla en bra bit efter vägen mot Narvik – och någon trottoar finns inte får vi veta. Vi får också veta att Safari är stället vi ska gå på om vi vill ha riktigt gott "hembakt" fika. Och visst är både kaffet och apelsinrispen god och lokalen i det gamla trähuset mysigt.

Fotografen parkerar i biblioteket medan jag bara måste kolla in några spännande butiker.

Efter en läcker kycklingpaj på Safari (systerrörelse till fiket?) i gallerian i centrum börjar vi streta mot järnvägsstationen – tror vi i alla fall. Fotografen ringer för säkerhets skull NSD:s eminente lokalredaktör Simon Eliasson får att höra om vi går åt rätt håll. Han uppfattar omedelbart situationen och säger att han är hos oss inom några minuter. Vissa människor är bättre än andra på att uppfatta den egentliga frågan – bakom den som blir uttalad.

Simon kommer. Han skjutsar oss till tåget – och vi inser hur lååååång väg vi skulle ha fått knata om han inte hade gjort det. "Tänk på japanerna som kommer och ska ta sig till stan och tillbaka!", säger Simon.

Snart susar vi fram efter Malmbanan. Det karga, snöiga landskapet i flödande sol är oändligt vackert. Tågakaffet är gott. Råven som raskar över snötäcket är så fin.

18.08 är vi framme i Luleå. Vi har ägnat hela dagen åt att ta oss fram. Bilen som skar i vildmarken och skulle bärgas tillbaka till Luleå har sannolikt hunnit fram en stund före oss.

Slutet gott. Allting gott. Nunnorna kunde vi bärga själva. Resultatet ser ni här bredvid. Läs om två människor som valt en mycket speciell livsväg. De har gett sina liv till Gud.

Kerstin Anttila

hem – till sist

ater. Det som syster Amada inte minst hoppas på är att fler nunnor ska vilja komma och ansluta sig till Marias lamm.

– Vi hoppas på att bli tolv nunnor med tiden.

Livet här består av böner varvat med arbete från tidig morgon till sen kväll.

– Vi lever för Gud i bön, tystnad och kontemplation. Syster Magnificat som var med oss i Nattavaara ville leva ett mer socialt klosterliv med hjälparbete bland behövande. Hon återvände till det kloster i Polen som hon kom ifrån. Vi fortsätter att vara förenade i böner. Hon ber för oss och vi ber för henne.

Varje söndag är det mäs-sa som gäller. Syster Amada och syster Karla kör fram och tillbaka till Luleå för att vara med på mässan i Katolska kyrkan där, förutom ibland när de har en katolsk

präst på besök och kan ha en egen mässa i Lannavaara.

Syster Amada berättar glatt att de nu har en präst från England på besök. Han bor i skolhuset och ska stanna ända fram till juli.

– Inte på länge behöver vi göra de långa resorna fram och tillbaka till Luleå över dagen. Istället kan andra komma hit och fira mässa med oss.

Medan syster Karla arbetar med skulptering i verkstaden tar syster Amada hand om matlagning, städning och tvätt. Under säsong tillkommer trädgårdsarbete med bland annat odling av örter till tvåttillverkningen.

– Jag lagar en rejäl lunch till oss själva och våra eventuella gäster. I dag blev det

laxgryta. Middagen består av te och smörgåsar. Fruktost och kvällsmål får gästerna göra i ordning på egen hand. Jag ser till att det finns något i skafferi och kyl.

Utanför fönstret där vi sitter och gör intervju pågår ett rikt fågelliv. Småfåglar som domherre, korsnäbb, entita, gråsiska, nötskrika och lavskrika kvittrar i kapp. Syster Amada blir lyrisk.

–Precis det här letade jag febrilt efter. Ett avskilt, tyst, vackert, stort område nära byn. Här finns plats för många gäster och möjlighet till långa vandringar under tystnad.

Hon berättar att det går en pilgrimsled, Laestadiusleden, mellan Lannavaara och Lainio.

– Det kommer människor från hela Sverige för att vandra den.

När syster Amada sedan visar oss runt i huset där de

bor kommer vi till Pilgrimsrummet. Så heter ett av de två rum för gäster som finns här. Det andra heter Mariarummet.

Systrarnas rum får vi inte se. Det är privat område dit bara de själva har tillträde men vi får veta att de två har delat av ett rum så att de har var sin cell.

–Vi lever provisoriskt tills klostret blir klart, säger syster Amada.

Hon berättar om hur de på senhösten i fjol tog ner tv-antennen på sitt hus och ersatte den med ett ljusslingeprytt träkors.

– Vi hade tänkt att det skulle bli en liten ljuskälla här uppe hos oss men det visade sig att alla i byn kunde se korset och det lyste upp hela gräsmattan här uppe. Människorna är jättegla och säger "Vad roligt att det lyser på berget igen"! Det känns gott.

Kerstin Anttila

”Ett avskilt, tyst, vackert och stort område nära byn